

Arrest

**nr. 124 984 van 28 mei 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. STESENS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 december 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 september 2013.

1.3. Op 5 maart 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 9 oktober 1979 in Port Said. U bent een orthodoxe Kopt en stelt ongehuwd te zijn. Van 1999 tot 2001 vervulde u uw legerdienst. Desondanks het feit dat u door toedoen van de economische recessie tijdelijk als taxichauffeur werkte, bent u vanaf 2002 steeds een handelaar geweest. Daarnaast vervulde u sedert begin 2004 ook een actieve rol binnen de Koptisch orthodoxe kerk. Als hulp priester was u werkzaam binnen het specifieke domein van de bekeringen, zowel van christenen als van moslims, en die sinds begin 2004. Niet alleen registreerde u het aantal bekeringen en controleerde u ze op waarachtigheid, u stond ook in voor het persoonlijke contact met de bekeerlingen zelf. Christenen die van religie wilde veranderen, probeerde u om te praten. Moslims die afstand wilde doen van de islam, poogde u te beschermen. Omwille van de gevoeligheid van deze activiteiten ontving u reeds twee maanden na aanvang van deze functie allerhande bedreigingen, zowel per post als per telefoon. Omdat hieraan nooit gevolg werd gegeven, liet u deze veelal links liggen.

Op 1 juli 2011 berichtte de portier van uw appartementsgebouw u er plots over dat drie onbekende personen bezig waren met het vernielen en in brand steken van uw wagen. Dit zag u naderhand zelf vanuit het venster van uw appartement. Toen u de deur van uw appartement opende en naar beneden wilde gaan, trof u drie andere voor u niet vertrouwde personen aan. U beschrijft hen als salafisten of moslimbroeders. Zij riepen de leuzen "God is de grootste" en "dood aan alle ongelovigen", zeiden dat dit een les voor u was en sloegen u, waarop u het bewustzijn verloor. Vervolgens vernielden ze uw appartement. Uit veiligheidsoverwegingen bleef u slechts drie uur in het ziekenhuis. Na uw ziekenhuisopname diende u een klacht in bij de politie. Uw familie besliste dat u niet meer naar uw appartement mocht terugkeren en gedurende meer dan vijf maanden leefde u ondergedoken, namelijk in het gebergte, aan de Rode Zee, in huizen, kloosters, kerken, in Caïro, in de regio van Alexandrië, in Hurghada, Sharm El Sjeikh en Wadi El Natroun. In het bezit van een geldig paspoort en visum reisde u op 11 december 2011 tenslotte per vliegtuig naar België, waar u twee dagen later een asielaanvraag indiende.

Sedert uw aankomst in België hebben zich tal van nieuwe ontwikkelingen voorgedaan. Van uw advocaat vernam u op 1 januari 2012 dat u zowel op 30 juli 2011 als op 24 september 2011 bij verstek veroordeeld werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Port Said tot een gevangenisstraf van respectievelijk zes maanden en één jaar en een geldboete van respectievelijk 500 Egyptische pond en 300 Egyptische pond. Beide vonnissen waren het gevolg van twee klachten die op basis van valse beschuldigingen tegen u werden ingediend door twee voor u onbekende personen. Omdat u op dat moment geen andere problemen kende, vermoedt u dat de extremistische moslims u zo naar buiten wilden lokken. Op 22 januari 2012 ging uw tante vergezeld van een meisje naar uw appartement om enkele documenten voor uw boekhouder op te halen, toen zij bij aankomst door uw belagers werden aangevallen en gestoken. Beiden bezweken aan hun verwondingen. Ook twee directe collega's van u, waaronder uw opvolger, werden door toedoen van uw persoonlijke problemen vermoord. Uw zus J.(...) heeft Egypte eveneens verlaten en durft vooralsnog niet terug te keren.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele Egyptische paspoort, uw originele geboorteakte, uw originele visakaart met rekeninguittreksels, werkgerelateerde documenten (met name verschillende rekeningen, een inkomstenoverzicht van uw boekhouder, een betalingsbewijs van alle belastingen tot aan uw vertrek, attesten dat u tot aan uw vertrek vereffend stond bij de belastingdienst en een bewijs van vernieuwing van uw firma), het originele proces-verbaal d.d. 1 juli, het originele medische verslag d.d. 1 juli 2011, het originele medische verslag d.d. 28 juli 2011, het originele vonnis d.d. 24 september 2011, het originele vonnis d.d. 3 oktober 2011, de originele geboorteaktes van uw moeder en uw tante, identiteitsdocumenten van uw zus, een kopie van de geboorteakte van uw broer, een origineel uittreksel van het overlijdensregister van uw tante, een herdenkingsfoto van uw tante, een bundel met kopieën van de identiteitsdocumenten/ verblijfstitels van uw familie in België en Europa, een foto en een origineel uittreksel uit het overlijdensregister van het meisje, D.(...) F.(...), twee herdenkingsfoto's van uw twee bevriende collega's Hani en Aadil en een enveloppe.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

U verklaart in Egypte zowel problemen te kennen met extremistische moslims als met de Egyptische autoriteiten. Omwille van uw actieve betrokkenheid bij de bekeerpraktijken van zowel christenen als moslims werd u op 1 juli 2011 fysiek aangevallen door enkele radicale moslimbroeders of salafisten. U verbleef kort in het ziekenhuis en diende tevergeefs een klacht in tegen onbekenden. Uit angst voor deze belagers dook u sindsdien op verschillende plaatsen onder. Na uw vertrek uit Egypte vernam u dat u naar aanleiding van twee afzonderlijke klachten, ingediend door M.(...) S.(...) A.(...) en

F.(...) M.(...) A.(...) M.(...), tweemaal op grond van valse aanklachten werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en een geldboete. Volgens wat u vermoedt, zijn ook deze klachten en vonnissen het product van de extremistische moslims die u aanvankelijk fysiek hebben aangevallen (CGVS, pp.13-28).

Met betrekking tot het incident op 1 juli 2011 dient vooreerst te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen bij het CGVS en het door u voorgelegde proces-verbaal.

Zo verklaart u op de zetel van het CGVS dat u op 1 juli 2011 telefonisch via de portier van uw appartementsgebouw vernam dat drie personen uw auto aan het vernielen waren. U keek uit uw venster en zag uw auto branden. Zelf bevond u zich op dat moment binnen in uw appartement. U deed de deur van uw appartement open en liep drie andere personen tegen het lijf die u begonnen uit te schelden en te slaan. U werd pas wakker in het ziekenhuis waar u uit veiligheidsoverwegingen slechts drie uur verbleef. Diezelfde dag nog ging u naar het politiekantoor om een klacht neer te leggen tegen uw belagers. Wie zij waren, wist u evenwel niet en dat heeft u naar eigen zeggen ook zo aan de politie verklaard. Gepolst naar wat er verder nog in het proces-verbaal stond, herhaalt u dat zij eerst uw auto hebben kapotgemaakt, dan naar boven kwamen en u vervolgens hebben aangevallen (CGVS, pp.13-16). Gevraagd of u reeds eerder problemen kende met de personen die u op 1 juli 2011 aanvielen, stelt u zonder meer van niet (CGVS, p.18).

Uit de inhoud van het proces-verbaal blijkt echter dat uw verklaringen verschillende incoherenties bevatten met de op 1 juli 2011 door de politie geregistreerde gang van zaken. Niet alleen de chronologie van de feiten, maar ook de concrete feiten van het incident verschillen aanzienlijk. Zo geeft het proces-verbaal om te beginnen te kennen dat u reeds een uur na het voorval een aangifte kwam doen bij de politie en pas daarna naar een ziekenhuis werd doorverwezen om uw verwondingen te laten onderzoeken. Daarnaast declareert u dat u op de terugweg was van uw werk toen u een taxi met daarin drie personen zag naderen. Eén van de inzittenden stapte uit en - in tegenstelling tot wat u hier eerder over verklaarde, namelijk dat u niet weet door wie u die bewuste dag werd bestookt (CGVS, pp.14-15) - stelde u die persoon te hebben herkend. Het was uw voormalige buurman waarmee u eerder al wat persoonlijke geschillen kende. Zo viel hij u lastig omdat het gerucht de ronde deed dat u een relatie had met zijn zus. Hoewel u zich zijn naam niet kon herinneren, vermoedde u volgens uw getuigenis bij de politie dat hij "zo ongeveer" A.(...) a.(...)-S.(...) of M.(...) a.(...)-S.(...) werd genoemd. Volledigheidshalve kan worden aangestipt dat deze naam vreemd genoeg sterk lijkt op de naam van de aanklager die u vermeldt in het vonnis d.d. 30 juli 2011 (CGVS, pp.21), met name M.(...) S.(...) A.(...). Nochtans verklaarde u hierover dat u deze persoon, volgens het proces-verbaal uw buurman met wie u al problemen had gehad, helemaal niet kende (CGVS, pp.21-22). Deze eigenaardigheid daargelaten, stroken ook uw daaropvolgende verklaringen ten overstaan van de politie niet met wat u op de zetel van het CGVS uiteenzette. De persoon die uit de taxi was gestapt, daagde u verbaal uit. Toen u hem van antwoord diende, vielen zij u alle drie aan en sloegen zij u. Een menigte was bijeengekomen. Eén van die drie personen sloeg de ruiten van uw wagen kapot. De menigte probeerde hen tegen te houden maar de daders hadden een elektrisch pistool waarmee de mensen geslagen en afgeschrikt werden.

De incoherenties tussen de inhoud van het proces-verbaal en uw verklaringen over het verloop van het incident zijn treffend. Dat uw verklaringen ten overstaan van het CGVS totaal niet stroken met wat hierover in het proces-verbaal d.d. 1 juli 2011 staat geregistreerd, doet bijgevolg ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvraag. Ter vergoelijking wierp u eerder al op dat u niet weet wat de politieofficier uiteindelijk precies heeft opgeschreven en dat u door zijn slecht leesbare geschrift niet alles kon lezen (CGVS, p.16). Het hoeft geen betoog dat deze uitleg bovenstaande discrepanties hoegenaamd niet kan rechtvaardigen.

Ook de door u aangehaalde verwondingen op het CGVS, met name een slag op hoofd, een wonde op de rechterarm en kneuzingen op de rest van het lichaam met onder meer een zware kneuzing op de bovenkant van de linkerrijmen niet volledig met de vaststellingen die in het medische verslag d.d. 1 juli 2011 werden opgetekend. Hierin wordt melding gemaakt van kneuzingen op uw gezicht, borststreek en ter hoogte van uw rechterheup. Over de zware kneuzing van uw linkerrij, of de kneuzingen over uw ganse lichaam, wordt niet gesproken. Dat in het medische rapport niet veel vermeld wordt omdat u daar slechts drie uur zou verbleven hebben (CGVS, p.16), wijzigt bovenstaande opmerking niet.

Daarnaast wordt het weinige geloofwaardige karakter van uw verklaringen met betrekking tot de aanval op 1 juli 2011 verder onderstreept door de vaststelling dat u hierover ook doorheen uw opeenvolgende verklaringen bij het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) inconsistente verklaringen heeft afgelegd.

Terwijl u ten overstaan van het CGVS slechts gewaagt van een eenmalige fysieke aanval met extremistische moslims op 1 juli 2011 en verklaart dat u voor 1 juli geen problemen kende met deze personen (CGVS, p.18 & p.21), beschrijft u in de vragenlijst van het CGVS die werd afgenomen bij DVZ drie verschillende gebeurtenissen (CGVS vragenlijst p.3). Zo haalt u aan dat extremistische moslims op 20 februari 2011 uw appartement binnenvielen, dat op 4 juni 2011 uw wagen in brand gestoken werd en dat u op 1 juli 2011 op straat door onbekenden geslagen werd. Dat u hierover met geen woord heeft gerept tijdens het gehoor op het CGVS is uiterst bevreemdend en ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van uw problemen met extremistische moslims. Bovendien situeert u de aanval op uw appartement bij DVZ op 20 februari 2011 en de brandstichting van uw wagen op 4 juni 2011 in tegenstelling tot de data die u hiervoor bij het CGVS opgeeft, zijnde 1 juli 2011. U met de verschillen in uw opeenvolgende verklaringen geconfronteerd, verschoont u dat de dossierbehandelaar en de vrouwelijke tolk op DVZ u telkens blokkeerden als u iets wou zeggen. U zet recht dat 4 juni 2011 de dag is waarop de dreigementen begonnen en dat op 1 juli 2011 uw wagen in brand werd gestoken (CGVS, p.27). Deze uitleg verklaart bovenstaande discrepantie echter niet. Bovendien blijkt dat uw verklaring dat u bedoelde dat u sinds 4 juni 2011 bedreigd wordt, allesbehalve strookt met uw eerdere verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u vóór 1 juli geen problemen kende met deze personen (CGVS p.18). Vervolgens gaf u in strijd met deze twee uiteenlopende versies, nog eens een derde – andere- versie. Zo beweert u op een bepaald moment dat u reeds sinds 2004 geregeld door diezelfde personen telefonisch bedreigd werd en bovendien dreigbrieven kreeg (CGVS p.19-20). Dergelijk flagrante discrepanties met betrekking tot de essentie van uw vluchtrelaas laten weinig ruimte om geloof te hechten aan uw vluchtmotieven hieromtrent.

Met betrekking tot uw vrees jegens de Egyptische autoriteiten zijn uw verklaringen evenmin geloofwaardig.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat u Egypte, na de twee voorgehouden vonnissen op datum van 3 oktober 2011 en 24 september 2011, probleemloos op legale wijze met een paspoort (afgiftedatum 19 september 2011) voorzien van een Schengenvizum (afgiftedatum 17 november 2011) verlaten heeft. Ook de vaststelling dat u vijf dagen voor uw eerste veroordeling nog een paspoort werd uitgevaardigd, is opmerkelijk aangezien de klacht tegen u reeds van juli dateerde. Dit alles toont allermint aan dat u problemen zou kennen met de Egyptische autoriteiten. Indien u werkelijk geviseerd zou worden door de Egyptische autoriteiten is het integendeel ongeloofwaardig om na de twee tegen u uitgevaardigde vonnissen van 3 oktober 2011 en 24 september 2011 zonder enige problemen uw land van herkomst op legale wijze te verlaten (CGVS, p.13). Het feit overigens dat u zich om een paspoort aan te vragen en om het land legaal te verlaten via de luchthaven, gaat aanmelden bij de autoriteiten (CGVS, p.6), strookt daarenboven allermint van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U stelt weliswaar dat uw advocaat u tot voor uw vertrek uit Egypte niet over het bestaan van de twee vonnissen heeft ingelicht doch hierbij kunnen ernstige bedenkingen worden gemaakt. Van iemand die uw belangen van rechtswege behartigt, kan immers verwacht worden dat hij u te allen tijde op de hoogte brengt van de nieuwste ontwikkelingen in uw zaak. Naar u beweert heeft uw advocaat u pas verteld dat u tweemaal bij verstek veroordeeld was toen hij er zeker van was dat u in het buitenland zat. Dit was op 1 januari 2012. Uw advocaat was naar eigen zeggen bezorgd omdat u kwaad werd telkens hij u iets vertelde (CGVS, p.23). Deze uitleg wekt echter de nodige verbazing. Men kan zich de vraag stellen in hoeverre uw advocaat er baat bij had of in hoeverre hij uw belangen werkelijk diende door welbewust informatie achter te houden. Bovendien blijkt dat u reeds vóór uw vertrek op de hoogte was dat er twee klachten tegen u waren ingediend bij de autoriteiten en wist u reeds vóór de rechtszitting naar aanleiding van de klacht van A.(...) dat deze zitting ging plaatsvinden. Zo haalt u aan dat hij u ook wel nog gecontacteerd heeft toen u in Egypte ondergedoken leefde. De eerste keer was op 26 juli. Toen deelde hij u mee dat een zekere M.(...) S.(...) A.(...) een klacht tegen u had neergelegd met een bijhorend medisch attest en dat er een zitting was gepland. De tweede keer was op een niet nader gespecificeerde dag in september. Toen vertelde hij u dat ook een zekere F.(...) M.(...) A.(...) M.(...) hetzelfde deed (CGVS, pp.21-22). Volgens wat u op de zetel van het CGVS verklaarde werden respectievelijke vonnissen geveld op 30 juli 2011 en op 24 september 2011 (CGVS, pp.22-23). Dat uw advocaat u noch tijdens uw tweede contact in september 2011, niet in het minst op enig ander moment contacteerde omtrent de stand van zaken van de klacht en de gevelde vonnissen, valt dan ook sterk te betwijfelen.

Bovendien weet u bitter weinig te vertellen over de twee vonnissen die naar eigen zeggen op 30 juli 2011 en 24 september 2011 in uw nadeel zouden zijn geveld. Allereerst heeft u er geen idee van welke concrete straffen er u krachtens deze vonnissen werden opgelegd. U verwijst vaagweg naar een gevangenisstraf en een boete maar kan deze verder niet specificeren. Evenmin kent u de precieze beschuldiging tegen u of het wetsartikel op grond waarvan u tweemaal veroordeeld werd (CGVS, pp.23-24). Dat u de “processen-verbaal” – u legt evenwel louter twee vonnissen met één bijhorend medisch attest voor – pas in de ochtend van het interview op het CGVS gelezen heeft omdat u

geen zin had om een zinloze beschuldiging te lezen (CGVS, p.22), vergoelijkt uw onwetendheid hoegenaamd niet. Dat u het zich niet aantrekt omdat u veroordeeld werd voor iets dat u niet gedaan heeft (CGVS, p.23), doet dat evenmin. Opvallend hierbij is uw laconieke houding. Redelijkerwijs mag immers verwacht worden dat u de aan u opgelegde straffen kent. Het betreft informatie die van essentieel belang is om uw situatie correct te kunnen inschatten. Het belang voorgehouden van de kennis te weten hoeveel gevangenisstraf u bij een terugkeer naar Egypte boven het hoofd hangt, ontwijkt u de confrontatie en benadrukt u de opofferingen die u diende te maken bij uw vlucht uit Egypte (CGVS, p.23). Zouden uw verklaringen op waarheid berusten, is een dergelijke laconieke houding weinig geloofwaardig. De grote desinteresse waarvan u blijk geeft, doet dan ook verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees jegens de Egyptische autoriteiten.

De informatie die u wel over deze vonnissen weet te delen, strookt niet met de inhoud ervan. Zo stelt u de volledige namen van beide aanklagers, met name M.(...) S.(...) A.(...) en F.(...) M.(...) A.(...) M.(...) te kennen uit "de processen-verbaal" (CGVS, p.22). In de gerechtelijke documenten die u hieromtrent tijdens uw asielprocedure heeft voorgelegd, duikt echter louter de naam van M.(...) S.(...) A.(...) op. Van een zekere F.(...) M.(...) A.(...) M.(...) is totaal geen sprake. In tegenstelling tot uw bewering dat de ene veroordeling was gebaseerd op de beschuldiging dat u M.(...) had aangevallen en de andere op de beschuldiging dat u F.(...) had aangevallen, wordt u er in beide vonnissen van beschuldigd dat u M.(...) S.(...) A.(...) opzettelijk heeft verwond. Terwijl u beweert dat het vonnis met betrekking tot M.(...) S.(...) A.(...) bij verstek uitgesproken werd op 30 juli 2011 en dat met betrekking tot F.(...) M.(...) A.(...) M.(...) bij verstek op 24 september 2011 (CGVS, pp.22-23), blijkt uit de door u voorgelegde vonnissen het volgende. Zo blijken de vonnissen te dateren van 24 september 2011 en 3 oktober 2011. Opmerkelijk is bovendien dat beide documenten verwijzen naar een proces-verbaal d.d. 30 juli 2011 maar wel refereren naar twee incidenten, namelijk op 30 juli 2011 als op 2 augustus 2011 zou u opzettelijk verwondingen hebben toegebracht aan M.(...) S.(...) A.(...). Het door u hieraan bijgevoegde medische verslag waarin de geneesheer bevestigt dat de gewonde M.(...) S.(...) A.(...) aan de hand van een brief van het politiekantoor Al Zouhour werd doorverwezen, dateert echter van 28 juli 2011 en dus vóór beide bovengenoemde incidenten. Niet alleen dient te worden geconcludeerd dat de door u aangebrachte gerechtelijke documenten niet stroken, ook laten dergelijk flagrante discrepanties weinig ruimte om geloof te hechten aan uw vrees ten opzichte van de Egyptische autoriteiten.

Uit bovenstaande dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Hierdoor kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende ingeroepen aanwijzingen dat u nog steeds geïsoleerd zou worden, met name dat uw zus Egypte door toedoen van uw problemen heeft moeten verlaten (CGVS, p.8 & p.27) en dat zowel uw tante, het meisje dat bij haar was vermoord werden omwille van u. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit de documenten die u in verband met hen voorlegt, noch blijkt in welke omstandigheden uw tante en het meisje gestorven zijn, noch blijkt dat uw zus omwille van u het land heeft moeten verlaten.

Met betrekking tot uw twee vrienden die met u meewerkten in de kerk, moet worden gesteld dat uw verklaringen dat ze vermoord zijn, slechts blote beweringen zijn die u niet kan staven aan de hand van enig bewijs. Ook uw bewering dat deze moorden gelinkt zijn met uw problemen of activiteiten, kan u niet aannemelijk maken (CGVS, p.3, p.9 & pp.25-26). Dergelijk blote beweringen kunnen, in het licht van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen, niet overtuigen dat er in uw hoofde als nog sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art.48/4, §2, a en b aannemelijk te maken.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

U maakt tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen gewag van dergelijke problemen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken,

christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - "situation sécuritaire actuelle" - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische jihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Uw originele Egyptische paspoort, uw originele geboorteakte, de identiteitsdocumenten van uw zus, de originele geboorteakte van uw moeder, de kopie van de geboorteakte van uw broer, de foto en de originele geboorte – en overlijdensakte van uw tante alsook de bundel met kopieën van de identiteitsdocumenten/verblijfstitels van uw familie in België en Europa hebben betrekking op uw identiteit en die van uw moeder, uw zus, uw broer, tante en andere familieleden en dit zijn gegevens die hier niet ter discussie staan. Ook de aan uw werk gerelateerde documenten (met name verschillende rekeningen, een betalingsbewijs van alle belastingen tot aan uw vertrek, attesten dat u tot aan uw vertrek vereffend stond bij de belastingdienst, een bewijs van vernieuwing van uw firma, een inkomstenoverzicht van uw boekhouder), uw originele visakaart met rekeninguittreksels, de foto's van D.(...) F.(...) en van uw twee bevriende collega's H.(...) en A.(...), de originele overlijdensakte van D.(...) F.(...) alsook de envelop doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Deze foto's betreffen uitnodiging voor herdenkingsmissen. Nergens wordt uitspraak gedaan over de omstandigheden van de dood van deze personen. Hierbij kan opgemerkt worden dat het voorleggen van deze documenten gepaard dient te gaan met geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen niet het geval is. Het originele proces-verbaal d.d. 1 juli, het originele medische verslag d.d. 1 juli 2011, het originele medische verslag d.d. 28 juli 2011, het originele vonnis d.d. 24 september 2011, het originele vonnis d.d. 3 oktober 2011, werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de rechtspraak van de Raad van State van 25 september 1986 nr. 26.933, de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en dat hieruit geenszins blijkt dat er een afweging is gemaakt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de Staat anderzijds terwijl het belang van de staat bij de maatregel nihil is en integendeel de schade die aan verzoeker zou worden berokkend enorm is. Verzoeker vervolgt dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid effectief heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker stelt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen en dat niet vergeten mag worden dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen, het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden en het vergeten van details in die omstandigheden dan ook volkomen aannemelijk en menselijk is, temeer nu hij pas 2,5 jaar na het indienen van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Verzoeker benadrukt daarnaast dat er zich problemen voordeden met de tolk, welke immers als moslim zijn verklaringen verkeerdelijk vertaalde, hetgeen verzoeker, die de Nederlandse taal reeds machtig is, diende vast te stellen. Verzoeker stelt dat hij dit ook reeds tijdens het interview heeft aangegeven en meent dat het niet kan opgaan dat hij door een islamitische tolk werd bijgestaan, terwijl zijn problemen zijn terug te brengen tot de strijd tussen christenen en moslims in zijn land van herkomst. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele motivering geeft waarom hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend. Verzoeker benadrukt dat uit de Memorie van Toelichting bij de "Wet" blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, en dat het begrip willekeurig geweld wijst op een algemene situatie en niet verzoenbaar is met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen. Verzoeker voert aan dat hij op geen enkele bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen en hij derhalve bij terugkeer naar Egypte een vogel voor de kat is. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat hij een Koptische christen is, ten gevolge waarvan hij in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen. Bovendien blijkt uit algemeen gekende informatie en rapporten, reeds daterend uit 2010 en 2011, dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, hetgeen evenmin wordt ontkend. Uit niets blijkt dat de situatie heden verbeterd is, integendeel bevestigen de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, des te meer de penibele situatie waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden, aldus nog verzoeker, die hieraan toevoegt dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is. Verzoeker wijst er in dit verband op dat ook het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van Koptische christenen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten worden verleend. Hij besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing nalaat een passende belangenafweging te maken en dat geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Hij poneert dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden en dat zulks indruist tegen de principes van een rechtsstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 EVRM. Hij herhaalt dat ook het EHRM

in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van Koptische christenen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker het door hem in het verzoekschrift aangehaalde arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent het incident op 1 juli 2011 op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal en het door hem voorgelegde proces-verbaal, zoals omstandig en gedetailleerd wordt uiteengezet, en ook de door hem op het Commissariaat-generaal aangehaalde verwondingen niet volledig rijmen met de vaststellingen die in het medische verslag van 1 juli 2011 werden opgetekend, (ii) het weinige geloofwaardige karakter van zijn verklaringen met betrekking tot de aanval op 1 juli 2011 verder wordt onderstreept door de vaststelling dat hij hierover ook doorheen zijn opeenvolgende procedure bij het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken inconsistente verklaringen heeft afgelegd, hij in het bijzonder ten overstaan van het Commissariaat-generaal slechts gewaagt van een eenmalige fysieke aanval met extremistische moslims op 1 juli 2011 en verklaart dat hij voor 1 juli geen problemen kende met deze mensen terwijl hij in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken drie verschillende gebeurtenissen beschrijft, hij bovendien de aanval op zijn appartement bij Dienst Vreemdelingenzaken op 20 februari 2011 en de brandstichting van zijn wagen op 4 juni 2011 situeert in tegenstelling tot de datum die hij hiervoor bij het Commissariaat-generaal opgeeft, zijnde 1 juli 2011, en hij vervolgens nog een derde, andere, versie geeft, namelijk dat hij reeds sinds 2004 geregeld door diezelfde personen telefonisch bedreigd werd en hij bovendien dreigbrieven kreeg, (iii) zijn verklaringen met betrekking tot zijn vrees jegens de Egyptische autoriteiten evenmin geloofwaardig zijn daar (1) de vaststelling dat hem vijf dagen voor zijn eerste veroordeling op 24 september 2011 nog een paspoort werd uitgevaardigd terwijl de klacht tegen hem reeds van juli dateerde en het feit dat hij Egypte na de twee voorgehouden vonnissen op datum van 3 oktober 2011 en 24 september 2011 probleemloos op legale wijze met een paspoort voorzien van een Schengenvisum verlaten heeft allerminst aantoonde dat hij problemen zou kennen met de Egyptische autoriteiten en (2) hij bitter weinig weet te vertellen over de twee vonnissen die in zijn nadeel zouden zijn geveld en de informatie die hij wel over deze vonnissen weet te delen niet strookt met de inhoud ervan, zoals wordt toegelicht, en het opmerkelijk is dat beide documenten refereren naar twee incidenten waarbij hij zowel op 30 juli 2011 als op 2 augustus 2011 opzettelijke verwondingen zou hebben toegebracht aan M.S.A., terwijl het hieraan bijgevoegde medische verslag waarin de geneesheer bevestigt dat de gewonde M.S.A. aan de hand van een brief van het politiekantoor Al Zouhour werd doorverwezen dateert van 28 juli 2011 en dus vóór beide bovengenoemde incidenten, (iv) daar gelet op het bovenstaande geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en evenmin geloof kan worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende ingeroepen aanwijzingen dat hij nog steeds gevisieerd zou worden, met name dat zijn zus Egypte door toedoen van zijn problemen heeft moeten verlaten en dat zowel zijn tante als het meisje dat bij haar was vermoord werden omwille van hem, temeer uit de documenten die hij in dit verband voorlegt niet blijkt in welke omstandigheden zijn tante en het meisje gestorven zijn, noch dat zijn zus omwille van hem het land heeft moeten verlaten, (v) zijn verklaringen dat zijn twee vrienden die met hem meewerkten in de kerk vermoord zijn slechts blote beweringen zijn die hij niet kan staven aan de hand van enig bewijs en hij ook zijn bewering dat deze moorden gelinkt zijn met zijn problemen of activiteiten niet aannemelijk kan maken, (vi) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen wijzigen, zoals uitvoerig wordt uiteengezet.

2.4.2. Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden gevolgd waar hij in het eerste middel stelt dat uit alle door hem opgesomde normen voortvloeit dat de motivering afdoende moet zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker met deze uiteenzetting enkel en alleen de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht beoogt aan te tonen. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de

beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 maart 2014 (CG nr. 1126316), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

In zoverre verzoeker de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM betreft in zijn betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees

voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Waar verzoeker vooreerst aanhaalt dat er zich tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen problemen voordeden met de tolk, welke immers als moslim zijn verklaringen verkeerd vertaalde, hetgeen verzoeker, die de Nederlandse taal reeds machtig is, diende vast te stellen, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, tijdens het gehoor geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot de tolk. Nochtans werd verzoeker er aan het begin van het gehoor uitdrukkelijk op werd gewezen dat hij eventuele problemen betreffende de tolk diende te melden (administratief dossier, stuk 5, p. 1) en werd hem aan het einde van het gehoor de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te maken (p. 28). Verzoeker laat overigens na *in concreto* te verduidelijken welke van zijn verklaringen niet correct vertaald zouden zijn geweest. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen op te werpen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

2.7. Voorts besluit de Raad na lezing van het administratief dossier dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties, vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen met betrekking tot de feiten die zouden geleid hebben tot zijn vlucht uit Egypte en mede gelet op de strijdigheid van verzoekers verklaringen met de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn asielaanvraag neerlegde, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met extremistische moslims en met de Egyptische autoriteiten. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.7.1. Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal en het door hem voorgelegde proces-verbaal en medisch verslag, merkt verzoeker vooreerst op dat politieagenten steeds moslims betreffen, hetgeen een correcte weergave van de feiten zoals deze door hem werden verklaard ernstig bemoeilijkt. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat islamitische politieagenten weinig behulpzaam zijn ten aanzien van Koptische christenen. Voorts wijst hij erop dat ook de meeste dokters islamitisch zijn, waardoor maar al te vaak behandeling wordt geweigerd aan Koptische christenen, zo ook aan hem, hetgeen door de gebrekkige opstelling van de medische attesten wordt bevestigd. Verzoeker vervolgt dat diverse feiten werden weergegeven in het proces-verbaal opgesteld door de politiediensten en er derhalve verschillende klachten in eenzelfde proces-verbaal werden gebundeld (feiten d.d. 20 februari 2011, 4 juni 2011 en 1 juli 2011), hetgeen de verwarring en de zogenaamde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de feiten in het proces-verbaal kan verklaren. Verzoeker wijst erop dat tijdens het gehoor voornamelijk werd doorgevraagd over de gebeurtenissen op 1 juli 2011, terwijl ook de voorgaande gebeurtenissen van 20 februari 2011 en 4 juni 2011 in het proces-verbaal van 1 juli staan vermeld. Verzoeker acht het dan ook logisch dat het proces-verbaal van 1 juli 2011 niet volledig overeenstemt met zijn verklaringen inzake de feiten die zich op deze dag hebben voorgedaan. Verzoeker stelt dat hij bij de verschillende gebeurtenissen telkens werd bedreigd/aangevallen door andere personen, doch die wel deel uitmaken van dezelfde groepering zodat er dienaangaande allerminst sprake kan zijn van een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen waar hij stelde dat hij voor 1 juli 2011 met deze personen geen problemen kende. Verzoeker benadrukt dat zijn verklaringen worden ondersteund door originele stukken waarvan de authenticiteit niet wordt betwist. Hij stelt zich dan ook vragen bij de houding van de commissaris-generaal, die volgens verzoeker tracht om zogenaamde tegenstrijdigheden te creëren terwijl zijn verklaringen duidelijk zijn en zelfs door originele stukken worden bewezen. Verzoeker wijst erop dat hij drie belangrijke gebeurtenissen aanhaalde, waarbij de geuite dreigementen ook daadwerkelijk werden uitgevoerd, doch hij in werkelijkheid, zoals hij ook verklaarde, reeds vanaf de opstart van zijn functie als hulp priester in 2004 werd bedreigd, doch deze dreigementen niet werden uitgevoerd, reden waarom hij hiervan geen uitdrukkelijke melding maakte. Verzoeker meent dan ook dat hij geenszins tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Verzoeker overtuigt allermintst. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing kunnen ernstige incoherenties worden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van het door hem voorgelegde proces-verbaal. Ook rijmen de door hem op het Commissariaat-generaal aangehaalde verwondingen niet volledig met de vaststellingen die in het medische verslag van 1 juli 2011 werden opgetekend. Met de argumentatie in het verzoekschrift, waarmee verzoeker in wezen blijft steken in het uiten van blote beweringen en post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, het herhalen van aan aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal – hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht – slaagt verzoeker er geenszins in de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband, die draagkrachtig zijn en vinden steun in het administratief dossier, te ontkrachten. De Raad benadrukt in dit verband dat de asielzoeker de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De loutere bewering in het verzoekschrift dat de inhoud van het door hem neergelegde proces-verbaal en medisch verslag geen correcte weergave van de feiten betreft omdat deze documenten door moslims werden opgesteld, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker heeft deze stukken vrijwillig neergelegd ter staving van zijn asielmotieven. Zo de inhoud van deze stukken om een of andere reden niet volledig of niet correct zou zijn, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker dit *in tempore non suspecto*, namelijk bij het bespreken van deze documenten tijdens het gehoor, zou vermelden, hetgeen hij heeft nagelaten te doen. De Raad leest immers in het gehoorverslag dat verzoeker met betrekking tot het medische rapport slechts verklaarde dat hierin niet veel wordt vermeld omdat hij slechts drie uur in het ziekenhuis zou zijn verbleven (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, doet deze opmerking evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker als verwondingen een slag op het hoofd, een wonde op de rechterarm en kneuzingen op de rest van het lichaam met onder meer een zware kneuzing op de bovenkant van de linkerzijde aanhaalde terwijl in het medische verslag melding wordt gemaakt van kneuzingen op verzoekers gezicht, borststreek en ter hoogte van zijn rechterheup. Betreffende het proces-verbaal verklaarde hij dat dit stuk betrekking heeft op het incident waarbij hij op 1 juli werd geslagen en hij naar het ziekenhuis is gegaan. Aan verzoeker gevraagd wat er in dat proces-verbaal staat, stelde hij dat erin vermeld staat dat zij eerst zijn auto hebben kapotgemaakt, dan naar boven kwamen en hem hebben aangevallen (administratief dossier, stuk 5, p. 8 en p. 16). Op geen enkel ogenblik maakte verzoeker gewag van het feit dat niet alleen de concrete feiten maar ook de chronologie van de feiten door de politieagent foutief zouden zijn weergegeven. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor dat dit proces-verbaal verschillende klachten over diverse incidenten zou bundelen, zoals thans wordt voorgehouden in het verzoekschrift. Dit blijkt overigens evenmin uit het proces-verbaal zelf. De stelling in het verzoekschrift dat ook de feiten van 20 februari 2011 en 4 juni 2011 in het proces-verbaal vermeld staan, vindt derhalve geen steun in het stuk in kwestie. Bovendien gaat verzoeker met zijn betoog voorbij aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken de aanval op zijn appartement op 20 februari 2011 en de brandstichting van zijn wagen op 4 juni 2011 situeerde terwijl hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal geen gewag maakte van drie verschillende incidenten doch zowel de brandstichting van zijn wagen, de aanval op zijn appartement en de aanval op zijn persoon waarbij hij door onbekenden werd geslagen op dezelfde dag situeert, zijnde 1 juli 2011 (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 3 en stuk 5, p. 13-16). Daarenboven verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor aanvankelijk uitdrukkelijk dat hij voor 1 juli geen problemen kende met de extremistische moslims die hem die dag belaagden (administratief dossier, stuk 5, p. 18), om vervolgens te verklaren dat hij sinds 2004 geregeld door dezelfde personen telefonisch bedreigd werd en hij bovendien dreigbrieven kreeg (p. 19-21) en aan het einde van het gehoor dan weer te beweren dat hij sinds 4 juni 2011 bedreigd werd (p. 27).

De in de bestreden beslissing aangehaalde strijdigheid tussen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten, alsook de tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn apert en laten niet toe enig geloof te hechten aan de door hem beweerde problemen met extremistische moslims. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat zijn verklaringen worden ondersteund door originele stukken waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, blijkt hij er ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en

bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde ontzeggen. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. In casu kan het door verzoeker neergelegde proces-verbaal en medisch verslag niet opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven. Er wordt overigens niet besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag, louter omdat zijn verklaringen niet in overeenstemming zijn met de door hem voorgelegde documenten, doch in de bestreden beslissing wordt tevens correct gewezen op tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen, zijn probleemloos vertrek op legale wijze uit zijn land van herkomst, zijn onwetendheid aangaande de twee vonnissen die in zijn nadeel zouden zijn geveld en het gegeven dat de informatie die verzoeker dan wel kan verschaffen over deze vonnissen wederom niet in overeenstemming blijkt te zijn met de inhoud van de ervan. Het is op basis van het geheel van vaststellingen in de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal terecht tot de conclusie is gekomen dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielaanvraag.

2.7.2. Waar de commissaris-generaal daarnaast twijfelt aan zijn vrees ten aanzien van de Egyptische autoriteiten nu hij, hoewel hij tweemaal werd veroordeeld, toch het land kon verlaten op legale wijze, wijst verzoeker erop dat de vonnissen dateren van 24 september en 3 oktober 2011, terwijl hij reeds op 11 december 2011 het land verliet. Na deze recente vonnissen stond hij dan ook nog niet geregistreerd als 'geseind' en kon hij probleemloos het land verlaten, aldus verzoeker. Om dezelfde reden werd hem, vooraleer hij werd veroordeeld, nog een paspoort afgeleverd. Verzoeker benadrukt dat hij ondergedoken leefde en dat hij zijn verzoek tot visum aan de Belgische ambassade richtte en niet aan zijn eigen autoriteiten. Daarnaast acht hij het niet bevreemdend dat hij niet kan meedelen op basis van welk wetsartikel hij juist werd veroordeeld nu hij immers geen advocaat is en allerminst vertrouwd is met het juridische taalgebruik in de voorgelegde vonnissen. Verzoeker vervolgt dat hij zich overigens geen zorgen maakt om de straffen die hem werden opgelegd doch hij wel angst heeft voor de personen welke hem wensen te vermoorden. Deze angst wordt vanzelfsprekend nog vergroot door de moord welke reeds plaatsvond op zijn tante en een meisje dat haar vergezelde. Verzoeker is formeel dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals door hem verklaard.

Andermaal kan verzoekers uitleg niet overtuigen. Vooreerst acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker, die het nodig achtte om ondergedoken te leven en die weet had van het feit dat er twee processen tegen hem liepen, zich tot eender welke officiële instantie zou wenden om een paspoort aan te vragen, als het ware bij wijze van aankondiging van zijn vertrek uit Egypte. Het is immers niet denkbeeldig dat verzoeker sinds de klacht die in juli 2011 tegen hem zou zijn ingediend geseind zou staan bij de verschillende overheidsdiensten en het is dan ook onverenigbaar met de door verzoeker aangevoerde vrees dat hij een dergelijk risico zou hebben genomen. Evenmin acht de Raad het plausibel dat verzoeker onder zijn eigen naam zou reizen. Dat verzoeker ervoor koos legaal met zijn eigen paspoort via de luchthaven te vertrekken, toont andermaal aan dat aan zijn beweerde vrees voor de Egyptische autoriteiten niet het minste geloof kan worden gehecht. Indien er daadwerkelijk twee veroordelingen tegen hem zouden zijn uitgesproken is het niet aannemelijk dat hij zich zou blootstellen aan het risico om op die manier tegen de lamp te lopen. Zo zijn relaas op enige waarheid zou berusten, kan immers worden aangenomen dat men hem zouden willen verhinderen het land te verlaten. Het feit dat verzoeker verklaart zijn land legaal te hebben verlaten met zijn eigen paspoort toont naar het oordeel van de Raad dan ook aan dat hij niet in de specifieke negatieve aandacht van zijn autoriteiten stond. De blote bewering dat hij op het moment van zijn vertrek nog niet 'geseind' stond, kan in dit verband allerminst overtuigend worden geacht.

De door verzoeker beweerde vrees voor de Egyptische autoriteiten wordt finaal onderuit gehaald door de vaststelling dat hij bitter weinig wist te vertellen over de twee vonnissen die in zijn nadeel werden uitgevaardigd, door een gebrek aan interesse in de voorgelegde stukken en de gevangenisstraf die hem boven het hoofd zou hangen, en door de vaststelling dat de informatie die verzoeker over deze twee vonnissen wel kan verschaffen niet in overeenstemming te brengen valt met de inhoud van deze vonnissen. Verzoeker tracht zijn onwetendheid te vergoelijken, stellende dat hij geen advocaat is en hij niet vertrouwd is met het juridische taalgebruik in de vonnissen. Ook dit verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om documenten neer te leggen ter staving

van de ingeroepen asielmotiveven zonder een minimale toelichting te kunnen geven bij de inhoud ervan. Er is overigens geen doorgedreven juridische scholing nodig om te kunnen duiden wie zijn aanklagers waren, wat de beschuldiging tegen hem was, welke straffen hem werden opgelegd en op welke data hij precies werd veroordeeld. Verzoeker gaf tijdens het gehoor expliciet toe dat hij de juridische documenten pas de ochtend van zijn gehoor had gelezen omdat hij geen zin had om een zinloze beschuldiging te lezen (administratief dossier, stuk 5, p. 22), wat niet zozeer wijst op een gebrek aan scholing doch eerder op een manifest gebrek aan interesse, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat de door hem aangehaalde feiten worden aangetoond door de talrijke stukken die hij heeft voorgelegd en waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“(...) Zo blijken de vonnissen te dateren van 24 september 2011 en 3 oktober 2011. Opmerkelijk is bovendien dat beide documenten verwijzen naar een proces-verbaal d.d. 30 juli 2011 maar wel refereren naar twee incidenten, namelijk op 30 juli 2011 als op 2 augustus 2011 zou u opzettelijk verwondingen hebben toegebracht aan M.(...) S.(...) A.(...). Het door u hieraan bijgevoegde medische verslag waarin de geneesheer bevestigt dat de gewonde M.(...) S.(...) A.(...) aan de hand van een brief van het politiekantoor Al Zouhour werd doorverwezen, dateert echter van 28 juli 2011 en dus vóór beide bovengenoemde incidenten. (...)”* en waaruit derhalve blijkt dat aan deze door verzoeker bijgebrachte documenten geen bewijswaarde kan worden verleend. De Raad herhaalt te dezen dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, quod non *in casu*.

Tot slot is ook het louter volharden in zijn angst voor de personen welke hem wensen te vermoorden, angst welke volgens verzoeker nog vergroot wordt door de moord die reeds plaatsvond op zijn tante en een meisje dat haar vergezelde, evenmin van dien aard om een ander licht te werpen op de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Nu verzoeker er niet in slaagde zijn vrees voor zowel extremistische moslims als de Egyptische overheid aannemelijk te maken, kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende ingeroepen aanwijzingen dat hij nog steeds gevisieerd zou worden, met name dat zijn zus Egypte door toedoen van zijn problemen heeft moeten verlaten en dat zijn tante, evenals het meisje dat bij haar was, vermoord werden omwille van hem. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan bovendien uit de documenten die verzoeker dienaangaande voorlegde niet afgeleid worden in welke omstandigheden zijn tante en het meisje gestorven zijn, noch blijkt hieruit dat verzoekers zus omwille van hem het land heeft moeten verlaten. Ook de blote beweringen dat verzoekers twee vrienden die met hem meewerkten in de kerk vermoord zijn en dat deze moorden gelinkt zijn met zijn problemen of activiteiten, kunnen in het licht van het ongeloofwaardige karakter van verzoekers verklaringen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van een geponde vrees voor vervolging.

2.7.3. Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. De vaststellingen van de commissaris-generaal hebben overigens geenszins betrekking op details doch betreffen essentiële elementen van verzoekers vluchtrelaas.

2.7.4. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Zijn ongelooftwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen.

2.8.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Met het louter betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de argumentatie dat uit algemeen gekende informatie en rapporten, reeds daterend uit 2010 en 2011, blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, dat uit niets blijkt dat de situatie heden verbeterd is, dat integendeel de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, des te meer de penibele situatie bevestigen waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden en dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

In de aan de verweernota van 7 april 2014 gevoegde *COI Focus Egypte – Situatie van de christenen* van 10 december 2013 worden hoger gedane vaststellingen bevestigd (p. 17-21, p. 24-26). Daarnaast leest de Raad in deze informatie dat in het najaar van 2013 de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte zijn afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warrag in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte in de laatste maanden van 2013 geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap (p. 22).

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.8.3. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013, benadrukt de Raad dat uit dit arrest van het EHRM evenwel evenmin kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In onderhavig arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat hij persoonlijke vervolging diende te vrezende in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de minimum level of severity vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof heeft daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest). Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofd van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker noch middels zijn verklaringen, noch aan de hand van de door hem bijgebrachte documenten aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezende.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

2.9.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.9.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in

Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling van de algemene veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet, noch brengt hij enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9.3. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden waarom hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, feitelijke grondslag mist. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde en niet onder punt 2.7.1. en punt 2.7.2. besproken documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.12. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS